

Arrest

nr. 301 692 van 16 februari 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VERCAMMEN
Antwerpsesteenweg 16-18
2800 MECHELEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 februari 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VERCAMMEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 De bestreden beslissing werd genomen naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming (VIB) dat de verzoekende partij op 6 september 2023 in België indiende. De verwerende partij maakt toepassing van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening) en is op grond daarvan van oordeel dat het aan de Kroatische autoriteiten toekomt om het VIB te behandelen op grond van de volgende motieven:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

[...]

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer K., B. (...), verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, diende op 06.09.2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde een origineel identiteitsdocument ('taskara') van Afghanistan met referentie 1401-1200-43783, afgegeven op 25.08.2022.

Bij zijn aanmelding verklaarde de betrokkene dat hij werd geboren op 27.07.2008. Onze diensten meldden de betrokkene aan bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Op 12.09.2023 werd te UZ Antwerpen een medisch onderzoek verricht teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde dat de betrokkene op datum van het onderzoek meer dan 18 jaar oud was.

Gezien werd vastgesteld dat de betrokkene meer dan 18 jaar oud is en derhalve niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van titel XIII, Hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de programmawet van 24.12.2002 werd de voogdij op 26.09.2023 opgeheven.

Op 19.12.2023 legde de betrokkene de Dienst Voogdij bovenvermeld op 25.08.2022 afgegeven identiteitsdocument voor. De Dienst Voogdij vroeg advies betreffende het betrokken document. Het onderzoek wees uit dat het document vals is. De Dienst Voogdij deelde de betrokkene op 22.01.2024 mee dat hij als ouder dan 18 jaar wordt beschouwd.

De vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen en vergeleken met de vingerafdrukken die krachtens artikelen 9 en 14 van Verordening 603/2013 zijn opgeslagen in de databank van Eurodac. Dit leidde tot treffers die aantonen dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden geregistreerd in Kroatië vanwege onregelmatige binnenkomst op 17.08.2023 en vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Kroatië eveneens op 17.08.2023.

De betrokkene werd gehoord op 20.11.2023. Hij stelt dat hij ongehuwd is en geen familie heeft in België of in een andere lidstaat. De betrokkene verklaart dat hij Afghanistan in november 2022 verliet. Via Pakistan en Iran reisde hij naar Turkije. Na een verblijf van 6 maanden in Turkije kwam de betrokkene het grondgebied van de lidstaten binnen via Bulgarije. Hij trok meteen verder via Servië naar Bosnië-Herzegovina. De betrokkene kwam het grondgebied van de lidstaten opnieuw binnen via Kroatië waar hij door de politie werd staande gehouden. Zijn vingerafdrukken werden genomen waarna hij meteen zijn weg vervolgde naar België via Slovenië, Italië en Frankrijk.

Op 18.10.2023 werden de Kroatische instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 01.11.2023 temden ze in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

De betrokkene ontkent dat hij internationale bescherming vroeg in Kroatië en houdt vol dat enkel zijn vingerafdrukken werden genomen. Hieromtrent merken we op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Kroatië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene wel internationale bescherming vroeg in Kroatië.

De betrokkene verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel.

Kroatië erkende ten overstaan van België verplicht te zijn de betrokkene terug te nemen met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit heeft tot gevolg dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Kroatië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is tevens gebonden door de bepalingen van de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/33/EU en 2013/32/EU.

Het komt dan ook aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat wat betreft de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene stelt dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat zijn vader België koos. Hij uit verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij in Kroatië werd gedwongen tot de registratie van zijn vingerafdrukken en omdat hij werd geslagen door de Kroatische politie.

De Kroatische instanties stemden op 01.11.2023 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 : “De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is”.

Artikel 2, e) van Verordening 604/2013 definieert ‘intrekking van een verzoek om internationale bescherming’ als de handelingen waarmee de verzoeker, overeenkomstig Richtlijn 2013/32/EU, expliciet of stilzwijgend een einde maakt aan de procedures die in werking zijn getreden na de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming.

Indien Kroatië tot het besluit komt dat het verantwoordelijk is zal het het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen aanvatten.

De betrokkene zal na overdracht gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Een bron betreffende internationale bescherming in Kroatië is het rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Kroatië (Lana Tuckoric, “Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2021 update”, laatste update op 26.06.2023, <https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/06/AIDA-HR-2022-Update.pdf>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (“Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Croatia”, pagina 53). Overgedragen personen krijgen een plaats in het opvangnetwerk en doorgaan een medisch onderzoek waarbij ook aandacht uitgaat naar de mentale gezondheid (“Asylum seekers are placed in a Reception centre for applicants for international protection. There is no different treatment or procedure for persons with special vulnerabilities. In reception centres, Dublin returnees are in general subjected to initial health examination and screening, during which basic screening of mental health difficulties are assessed”, pagina 53).

Het AIDA-rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (pagina 45). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die zou leiden tot het afzien van een overdracht.

De betrokkene was maar kort in Kroatië was en reisde blijkens zijn verklaringen meteen verder. Het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 87). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2022 gerenoveerd en is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Het opvangcentrum in Zagreb werd in 2019 gerenoveerd wat leidde tot een verbetering van de levensomstandigheden (“The renovation of Reception Centre in Kutina was finalised in 2022 and capacity of the centre increased. The Reception Centre in Kutina is primarily aimed at the accommodation of vulnerable applicants. The Reception Centre in Zagreb was renovated in 2019, subsequently improving the living conditions in the centre.”, pagina 87).

Verder wensen we te verwijzen naar het informatieblad (‘factsheet’) ‘Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Croatia’ die door de Kroatische autoriteiten op 20.04.2023 werd opgesteld. Dit informatieblad kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de ‘Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation’, die op 29.11.2022 in het ‘Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA)’ van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan een andere lidstaat worden overgedragen. Het informatieblad is te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylumknowledge/dublinprocedure> en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. We benadrukken dat het om een actueel document gaat dat regelmatig door de bevoegde autoriteiten zal worden bijgewerkt. In het informatieblad lezen we dat verzoekers, die aan Kroatië worden overgedragen en die aangeven internationale bescherming te willen verkrijgen, in bezit worden gesteld van een bewijs van registratie en vervolgens met behulp van een tolk worden meegedeeld binnen welke termijn en in welk opvangcentrum ze zich dienen aan te bieden (‘After expressing the

intention to apply for International protection to competent authority (at border crossing, police administration, police station or a reception centre for foreigners), applicant will receive the Certificate of the registration. With certificate applicant will receive the official note with explicit deadline in which he/she must report to Reception centre for applicants for International protection. This information is communicated both orally with the interpreter and in a writing in Croatian language with written address of the reception centre and a written deadline in which he/she must report to the reception centre', pagina 2). In praktijk worden al deze formaliteiten in een dag voltrokken ('However, in practice, it is usually done immediately upon arrival and on the same day', pagina 2).

In het akkoord dd. 01.11.2023 delen de Kroatische instanties me dat ze waarborgen dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene zal worden behandeld in overeenstemming met de nationale wetgeving en verplichtingen voortkomende uit Europese en internationale regelgeving ('The Ministry of Interior of the Republic of Croatia guarantees that examination of the application of international protection of the said person will take place in accordance with national legislation and obligations under EU and international laws').

De betrokkene verklaart dat hij zijn vingerafdrukken niet wilde afstaan, daartoe werd gedwongen en door de Kroatische politie werd geslagen. Het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met de grondrechten van het individu. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat deze fundamentele beginselen in het geval van de betrokkene door de Kroatische politie met voeten werden getreden.

Verder wijzen we er op dat de betrokkene niet aantoont dat hij in de onmogelijkheid verkeerde dit vermeende optreden aan te klagen. Artikel 5 van de Kroatische Politiewet voorziet dat een klacht kan worden ingediend met betrekking tot het werk van een politiefunctaris. Klachten kunnen worden ingediend bij de bevoegde politiedienst, bij de Dienst Interne Controle, in Zagreb of bij de diensten van de Ombudsvrouw.

We betwisten niet dat rapporten en media gewag maken van "push backs" naar Servië en Bosnië-Herzegovina door de Kroatische grenspolitie waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport ("Access to the territory remained a serious matter of concern and was marked by violent incidents in 2021", pagina 15) en rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>; 'Croatia engages in illegal push back of asylum seekers and migrants who attempt to enter from Serbia and Bosnia and Herzegovina. Asylum seekers and refugees report violent beatings by Croatian police and are prevented from accessing asylum procedures').

Hoewel niet kan worden ontkend dat "push backs" en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich heden in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en van teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat

zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93).

Statushouders hebben in Kroatië onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot arbeid, onderwijs en sociale voorzieningen (AIDA-rapport, pagina 135 e.v.). Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels zoals een taalbarrière kan niet worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtsspraak van het HvJ-EU wordt bereikt.

Tijdens het interview, dat plaatsvond op 20.11.2023, stelde de betrokkene dat hij geen gezondheidsproblemen kent.

Het HvJ-EU stelde in het arrest in de zaak 'PPU C.K. v. Slovenië' (C-578-16, 16.02.2017) dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een verzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken verzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door het treffen van de in de Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Kroatië geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

De betrokkene voerde tot heden geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Verzoekers om internationale bescherming hebben toegang tot medische zorg. Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina ("Medical assistance is available in the Reception Centres for Applicants for International Protection in Zagreb and Kutina", pagina 42).

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische instanties."

2. De drie cumulatieve voorwaarden van de voorwaarden tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de tweede voorwaarde: het ernstig middel

2.1.1.1. Uiteenzetting van het eerste middel

Het eerste middel luidt als volgt:

“Eerste middel - de schending van artikel 3, 2, van de verordening van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en Instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (nr. 604/2013) (Hierna: "Dublin-III verordening), de schending van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Hierna: "Vreemdelingenwet), de schending van artikel 41, §1 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna: de Taalwet Bestuurszaken), de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en een schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.”

De verzoekende partij betoogt in essentie dat de bestreden beslissing steunt op de beslissing van de dienst Voogdij van 22 januari 2024 waarin beslist wordt tot haar meerderjarigheid, terwijl deze prima facie werd genomen in strijd met de Taalwet in Bestuurszaken en zij deze dus buiten toepassing had moeten verklaren op grond van artikel 159 van de Grondwet. Eén en ander is van belang omdat rekening moet worden gehouden met de leeftijd van de verzoekende partij die wordt betwist -de verzoekende partij wijst erop dat zij een beroep heeft ingediend bij de Raad van State tegen de beslissing van de dienst Voogdij- terwijl die van primordiaal belang is voor de bijkomende rechten en waarborgen waarop zij als niet-begeleide minderjarige aanspraak zou kunnen maken bij de toepassing van de Dublin III-verordening. De verzoekende partij geeft weer op welke gronden zij de beslissing van de dienst Voogdij onwettig acht en stelt dat het de verwerende partij niet is toegelaten om zich te steunen op elementen die manifest onwettig tot stand zijn gekomen. De verzoekende partij verwijst verder nog naar de aanwezigheid van zijn neef in België en stelt dat niet is uitgezocht of hij deel uitmaakt van het gezin van de verzoekende partij en kon de verwerende partij niet zomaar over artikel 8 van de Dublin III-verordening heen stappen. Dit is allemaal het gevolg van het onzorgvuldig onderzoek van de beslissing van de dienst Voogdij.

De verzoekende partij concludeert als volgt:

“De verwerende partij als bestuur is zelf ook gehouden tot de regels en verplichtingen die het bestuur binden in hun handelen, het zgn. legaliteitsbeginsel - hetgeen zich in bestuurszaken onder andere uit in de diverse beginselen van behoorlijk bestuur.

De verwerende partij had daarbij zorgvuldig moeten onderzoeken, of de beslissing van de Dienst Voogdij niet kennelijk onredelijk of manifest foutief was alvorens hierop blind te vertrouwen en te acteren alsof deze beslissing wettig is.

De verwerende partij had daarbij ook kunnen gebruikmaken van artikel 159 van de Grondwet, doch heeft zij dit - al dan niet bewust - achterwege gelaten, hetgeen opnieuw de onzorgvuldigheid waarmee dit dossier behandeld wordt, benadrukt wordt.

29. Verzoekende partij poogt niet - zoals wellicht opgeworpen zal worden als verweer - dat Uw Raad een inhoudelijke beoordeling maakt van de beslissing van de Dienst Voogdij van 22 januari 2024, te meer aangezien dit niet de bestreden beslissing uitmaakt, noch van het gevoegde 'advies'.

Wel wenst de verzoekende partij binnen de Uw toegewezen wettigheidscontrole erop te wijzen dat het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke en juridische omstandigheden niet correct zijn, minstens niet op een correcte basis omgegaan werd met deze omstandigheden en ze niet in alle redelijkheid correct betrokken werden in de uiteindelijke besluitvorming

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kennen verantwoorden.

Het eerste middel is dan ook ernstig en gegrond.”

2.1.1.2. Beoordeling van het eerste middel

Vooreerst moet erop worden gewezen dat de beslissing van de dienst Voogdij van 22 januari 2024, die het kernpunt vormt van het betoog van de verzoekende partij, is bekleed met het privilège du préalable. Zij wordt geacht wettig én uitvoerbaar te zijn tot wanneer ze uit het rechtsverkeer wordt gehaald door een vernietiging.

Uit de uiteenzetting van de verzoekende partij blijkt dat de verzoekende partij erkent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is voor het beoordelen van de wettigheid van de beslissing van de dienst Voogdij. Zij heeft tegen deze beslissing overigens terecht een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad van State, die nog geen uitspraak heeft gedaan over de zaak.

Uit niets blijkt dat de procedure bij de Raad van State opschortend zou zijn, en evenmin blijkt uit de Dublin III-verordening dat wanneer dergelijk beroep wordt ingediend, dit de verantwoordelijkheid van de lidstaat, in casu Kroatië, teniet doet. De verzoekende partij toont één en ander ook niet aan.

Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid dat zij in de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de beslissing van de dienst Voogdij. Dat zij daarbij blijf zou hebben gegeven van onzorgvuldig handelen, kan op het eerste gezicht niet worden aangenomen.

Wat de verzoekende partij in wezen vraagt -ook met de verwijzing naar de exceptie van illegaliteit van artikel 159 van de Grondwet en daargelaten de vraag of deze bepaling in casu door de verwerende partij zou kunnen worden gehanteerd omdat ze in beginsel niet geldt voor het actief bestuur- is dat in eerste instantie de verwerende partij en vervolgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich in de plaats zouden stellen van de Raad van State om de wettigheid van de kwestieuze beslissing van de dienst Voogdij te gaan beoordelen en die vervolgens buiten toepassing te laten. Dit is niet geoorloofd.

Gelet op het voorgaande is er in de bestreden beslissing op het eerste gezicht terecht van uitgegaan dat de verzoekende partij moet worden beschouwd als meerderjarig, zodat hij zich niet kan beroepen op artikel 8 van de Dublin III-verordening.

Het eerste middel kan prima facie niet worden aangenomen.

2.1.2.1. Uiteenzetting van het tweede middel

Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij geeft een uitgebreide theoretische uiteenzetting, zij citeert uit het door de verwerende partij gehanteerde AIDA-rapport en betoogt dat niet valt in te zien hoe -en ook niet wordt gemotiveerd waarom- de daarin weergegeven problemen niet worden beschouwd als tekortkomingen. Zij concludeert als volgt:

“Uit het voorgaande blijkt als zodanig duidelijk dat:

- *De stand van de procedure van verzoekende partij in Kroatië hoogst onduidelijk is;*
- *Verzoekende partij bij aankomst geen informatie zal verkrijgen;*
- *Verzoekende partij geen garantie heeft op een tolk, terwijl hij deze nodig heeft;*
- *Verzoekende partij slechts beschikt over een kosteloze rechtsbijstand voor een procedure bij de 'Administrative Court' doch niet bij de andere rechtsbeschermingsmogelijkheden;*
- *Verzoekende partij terechtkomt in een opvangcentrum waarvan de bezettingsgraad niet geweten is en niet geweten is of er plaats zal zijn;*
- *Er geen echt onderzoek gedaan wordt naar kwetsbaarheden;*

Waarbij de verwerende partij niet zonder meer kan stellen dat 'hun insziens' dit geen zwaarwichtige tekortkomingen uitmaken die de verzoekende partij plaatst in een situatie van onduidelijkheid, onwetendheid en zelfs achteruitgang aangezien de kosteloze rechtsbijstand en informatie bijstand zeer beperkt zijn."

2.1.2.2. Beoordeling van het tweede middel

In de bestreden beslissing wordt, zoals reeds gesteld, toepassing gemaakt van de Dublin III-verordening. De verwerende partij is van oordeel *"dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20 (5) van Verordening 604/2013."*

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie correspondeert met deze bepaling.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel t. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel t. Zwitserland, § 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat wie verzoekt om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. t. België en Griekenland, § 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla t. Polen, § 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. t. België en Griekenland, § 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov t. Rusland, §. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. t. België en Griekenland, § 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. t. België en Griekenland, § 220).

In dit kader worden verzoekers om internationale bescherming gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Oostenrijk te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said t. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim t. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. t. Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y.t. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi t. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov t. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim t. Turkije, § 68).

In zoverre de verzoekende partij erop zou alluderen dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y.t. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh t. Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (zie: EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (zie: EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y. t. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons. t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. t. Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (zie: EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder moet er nog op worden gewezen dat in een arrest van 16 februari 2017 het Hof van Justitie in een zaak die als voorwerp had een Dublin-overdracht, en waarin het Hof wees op de synergie van de verplichtingen die voortvloeien uit het EVRM, het Handvest, de Dublin III-verordening én de Opvangrichtlijn, heeft geoordeeld dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

In het in de bestreden beslissing aangehaalde arrest Jawo van 19 maart 2019 (zaak C-163/17) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het Handvest, waardoor er niet meer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel uitgegaan kan worden. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (punt 91 van het arrest).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublinterugkeerders in Kroatië. Zij heeft zich hierbij gesteund op de verschillende bronnen die zijn opgesomd in de bestreden beslissing en heeft ook rekening gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij. Hoewel zij niet blind is gebleven voor de kritische bemerkingen die uit de rapporten zijn gebleken, is zij tot de conclusie gekomen dat bij overdracht van de verzoekende partij aan Kroatië er geen reëel risico voorligt op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden.

Het komt derhalve aan de verzoekende partij, die stelt dat de verwerende partij verkeerdelijk steunt op het interstatelijk vertrouwensbeginsel, een foutieve lezing van het AIDA-rapport en/of foutief aangehaalde feiten, toe om haar standpunt met concrete argumenten te onderbouwen.

De verzoekende partij is het niet eens met deze conclusie. Zij betoogt vooreerst het volgende:

“Zo stelt het AIDA:

“The Belgium Council of Alien Law Litigation in its two decisions in 2022 - 278 106 and 278 108 suspended Dublin transfers to Croatia due to structural deficiencies identified for what concerned the asylum

procedure and reception conditions, namely, absence of legal aid for part of the procedure and absence of a screening process for torture victims. "(AIDA rapport, p. 50)

Hetgeen bovendien in het rapport van AIDA, zoals het laatst bijgewerkt op 6 juni 2023, opnieuw herbevestigd werd:

"Moreover, the appeal to the High Administrative Court is not covered by free legal aid under the LITP, although it is a logical next step. In addition, the Attorneys Act requires from attorneys to continue representing clients up to 30 days after the termination of the power of attorney, if there is a risk that a client may be harmed. So since there is a contradiction between the provisions of the Attorneys Act and the provisions of the LITP which regulate free legal aid, attorneys have to deal with this in a way that prevents possible harm for a client and to proceed according to the Attorneys Act, which means that they are writing and submitting appeals to the High Administrative Court, without being paid for their work"(AIDA Rapport, p. 47)

Wat dan ook van hoog belang is bij de beoordeling van de situatie van de verzoekende partij, aangezien reeds verklaard werd dat hij over geen inkomsten beschikt. (STUK 7 en STUK 8)

Bovendien is deze vaststelling niet hypothetisch, aangezien eveneens uit het AIDA rapport blijkt dat de overgrote meerderheid van de zaken afgewezen worden in eerste instantie, waardoor er in de praktijk quasi steeds een beroep gedaan zal moeten worden op de 'High Administrative Court' om dit opnieuw aan te vechten - hetgeen niet onder de kosteloze bijstand valt.

Hoe dit niet als een tekortkoming beschouwd kan worden, zeker in het geval wanneer de verzoekende partij over geen financiële middelen beschikt, is dan ook maar de vraag."

Over de rechtsbijstand heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing erop gewezen dat het AIDA-rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (pagina 45). Zij heeft daarbij opgemerkt dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase en dat het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië dan ook niet kan worden beschouwd als een tekortkoming, die zou leiden tot het afzien van een overdracht. De verzoekende partij kan dus niet worden gevolgd waar zij er in een volgende paragraaf op wijst dat kosteloze rechtsbijstand ontbreekt. Waar de verzoekende partij nu citeert uit het AIDA-verslag en erop wijst dat het beroep bij de High Administrative Court niet gedekt wordt door kosteloze rechtsbijstand, toont zij niet aan dat dit in strijd is met de hoger vermelde Richtlijn en gaat zij er verder aan voorbij dat door de interne wetgeving advocaten ertoe gehouden zijn om hun cliënt te vrijwaren van schade en dat dit ertoe leidt dat zij beroepen bij het Hof indienen zonder daarvoor betaald te worden. Zij toont niet aan dat dit een argument is dat wijst op een structurele tekortkoming die een overdracht in de weg zou staan.

Verder citeert de verzoekende partij:

"There is no specific code of conduct for interpreters in the context of procedure for international protection, nor were standards prescribed in the past with regard to the qualifications of interpreters in the procedure for international protection. (...) Up to now, interpreters were not professionally trained and interpretation is not done by accredited interpreters in the majority of cases. Many of them are native speakers, however some of them are not fluent in the Croatian language. Usually, persons who simply possess the requested language skills are contracted by the Ministry of Interior. Nevertheless, there is a lack of interpreters, especially for some specific languages (such as Kurumanji and Tami). In addition, applicants from African countries are often interviewed in English or French, languages they are considered as being able to understand. "(AIDA Rapport, p. 42)

Zij leidt daaruit af dat zij niet de zekerheid heeft dat zij in Kroatië kan beschikken over een tolk, hetgeen nodig is aangezien verzoekende partij enkel Dari kan spreken, en dat het frappant te noemen is dat Kroatië dan maar interviews afneemt in het Frans of in het Engels en ervan uitgaat dat deze begrepen kunnen worden. Zij spreekt geen woord Engels of Frans, en moet steeds beroep doen op de bijstand van een tolk, zo stelt zij.

Wat de bijstand van tolken betreft, kan samen met de verwerende partij in haar nota worden opgemerkt dat het AIDA-rapport verduidelijkt dat de aanwezigheid van een tolk vereist is bij het gehoor als de betrokkene de taal waarin de procedure wordt gevoerd, niet begrijpt. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij het risico loopt om in het Frans of in het Engels te worden gehoord. In het rapport wordt verduidelijkt dat de tolk betrouwbaar, onpartijdig en correct en accuraat moet tolken en de vertrouwelijkheid van persoonsgegevens moet respecteren. Volgens het AIDA-rapport wordt hulp ingeroepen van andere lidstaten indien er voor een specifieke taal geen tolk wordt gevonden (pagina 41). Het klopt dat in het

AIDA-rapport wordt vermeld dat in de meeste gevallen de tolk die wordt ingezet bij het persoonlijk gehoor geen beëdigde tolk is, dat niet alle tolken vloeiend Kroatisch spreken omdat het native-speakers zijn in de taal uit dewelke moet worden vertaald en dat er een gebrek aan tolken is, specifiek voor bepaalde talen zoals Kurmanji en Tamil, maar dit laatste is alvast niet relevant voor de verzoekende partij die blijkens haar Dublin-interview een beroep deed op een tolk Dari. Verder blijkt hoe dan ook uit het AIDA-rapport dat de Kroatische autoriteiten voorzien in een systeem waar tolken slechts worden aanvaard mits goede kennis van het Kroatisch en van de taal die moet worden vertaald en dat zij een aantal criteria hanteren voor de onpartijdigheid en objectiviteit van de tolken die zij gebruiken. Het AIDA-rapport stelt ook dat op basis van de nieuwe Kroatische wetgeving de mogelijkheid bestaat om, wanneer het onmogelijk is om een tolk te voorzien voor een specifieke taal, via het Ministerie van Binnenlandse Zaken assistentie te vragen van andere EU-lidstaten en dat via het AMIF-fonds in 2020 nieuwe fondsen werden toegekend aan Kroatië om hun tolkenarsenaal uit te breiden. Verzoeker maakt dan ook niet concreet aannemelijk dat hij geen adequate bijstand zal krijgen in Kroatië.

De verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat de formele motiveringsplicht vereist dat over al deze elementen afzonderlijk zou worden gemotiveerd, temeer wanneer de verzoekende partij in het kader van de besluitvormingsproces niet op mogelijke problemen in deze context heeft gewezen. De verwerende partij heeft gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat geen structurele tekortkomingen en geen schending van artikel 4 van het Handvest (en dus het daarmee corresponderende artikel 3 van het EVRM) zijn aangetoond, en de verzoekende partij werd daardoor in staat gesteld om zich tegen deze conclusie te verweren. Daarmee is de doelstelling van de formele motiveringsplicht bereikt.

De verzoekende partij stelt verder dat Kroatië niet voorziet in een systeem waarbij kwetsbare verzoekers om internationale bescherming, zoals slachtoffers van marteling, mensenhandel, trauma en LGBTQ-personen, maar zij toont niet aan dat zij moet worden beschouwd als een kwetsbare verzoeker om internationale bescherming, zodat niet valt in te zien welk belang zij heeft bij deze grief.

De verzoekende partij betoogt vervolgens dat de verwerende partij stelt dat er geen meldingen zouden zijn over de opvangcentra in Kroatië dat zij geen opvang zouden bieden aan verzoekers om internationale bescherming, terwijl in het AIDA-rapport zelf aangegeven wordt dat er geen gegevens beschikbaar zijn wat betreft de bezittingsgraad.

De volledige motivering inzake de opvang na overdracht in het kader van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

Het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 87). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2022 gerenoveerd en is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Het opvangcentrum in Zagreb werd in 2019 gerenoveerd wat leidde tot een verbetering van de levensomstandigheden ("The renovation of Reception Centre in Kutina was finalised in 2022 and capacity of the centre increased. The Reception Centre in Kutina is primarily aimed at the accommodation of vulnerable applicants. The Reception Centre in Zagreb was renovated in 2019, subsequently improving the living conditions in the centre.", pagina 87).

Verder wensen we te verwijzen naar het informatieblad ('factsheet') 'Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Croatia' die door de Kroatische autoriteiten op 20.04.2023 werd opgesteld. Dit informatieblad kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de 'Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation', die op 29.11.2022 in het 'Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA)' van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan een andere lidstaat worden overgedragen. Het informatieblad is te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylumknowledge/dublinprocedure> en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. We benadrukken dat het om een actueel document gaat dat regelmatig door de bevoegde autoriteiten zal worden bijgewerkt. In het informatieblad lezen we dat verzoekers, die aan Kroatië worden overgedragen en die aangeven internationale bescherming te willen verkrijgen, in bezit worden gesteld van een bewijs van registratie en vervolgens met behulp van een tolk worden meegedeeld binnen welke termijn en in welk opvangcentrum ze zich dienen aan te bieden ('After expressing the intention to apply for International protection to competent authority (at border crossing, police administration, police station or a reception centre for foreigners), applicant will receive the Certificate of the registration. With certificate applicant will receive the official note with explicit deadline in which he/she

must report to Reception centre for applicants for International protection. This information is communicated both orally with the interpreter and in a writing in Croatian language with written address of the reception centre and a written deadline in which he/she must report to the reception centre', pagina 2). In praktijk worden al deze formaliteiten in een dag voltrokken ('However, in practice, it is usually done immediately upon arrival and on the same day', pagina 2).

In het akkoord dd. 01.11.2023 delen de Kroatische instanties me dat ze waarborgen dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene zal worden behandeld in overeenstemming met de nationale wetgeving en verplichtingen voortkomende uit Europese en internationale regelgeving ('The Ministry of Interior of the Republic of Croatia guarantees that examination of the application of international protection of the said person will take place in accordance with national legislation and obligations under EU and international laws')."

Het feit dat het AIDA-rapport vermeldt dat er voor een bepaalde periode geen gegevens beschikbaar zijn over de bezettingsgraad, staat er niet aan in de weg dat uitdrukkelijk in het rapport wordt vastgesteld: *"Are there instances of asylum seekers not having access to reception accommodation because of a shortage of places? NO"* (Zijn er gevallen bekend van asielzoekers die geen toegang kregen tot opvang omwille van plaatsgebrek? Neen). Daarenboven gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat de Kroatische autoriteiten aan de verwerende partij niet alleen het akkoord hebben gegeven maar ook de garantie dat zij bij de overdracht van de verzoekende partij zullen handelen in overeenstemming met de nationale wetgeving en de Europeesrechtelijke en internationale regelgeving. De verzoekende partij maakt dus niet aannemelijk dat zij na haar overdracht geen plaats zal vinden in het opvangnetwerk, temeer nu in de bestreden beslissing ook nog wordt vermeld *"dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene."* Waar de verzoekende partij citeert uit p 53 van het AIDA-rapport en daaruit afleidt dat zij bij aankomst in Kroatië geen informatie zal krijgen, gaat zij voorbij aan de informatie die de verwerende partij heeft geput uit het informatieblad van 20 april 2023 waarin wordt gesteld dat *"verzoekers, die aan Kroatië worden overgedragen en die aangeven internationale bescherming te willen verkrijgen, in bezit worden gesteld van een bewijs van registratie en vervolgens met behulp van een tolk worden meegedeeld binnen welke termijn en in welk opvangcentrum ze zich dienen aan te bieden."* Bovendien wordt in het AIDA-rapport geen enkel verband gelegd tussen het gegeven dat er geen NGO aanwezig is in de luchthaven van Zagreb via dewelke Dublinterugkeerders worden overgedragen, en het feit dat de betrokkenen niet zouden worden geïnformeerd. Meer nog, in de passage waaruit de verzoekende partij citeert wordt melding gemaakt van het feit dat een vertegenwoordiger van het Ministerie van Binnenlandse Zaken de betrokkenen opvangt op de luchthaven en dat zij vervolgens in een onthaalcentrum worden ondergebracht.

De verzoekende partij viseert vervolgens het volgende motief:

"De betrokkene verklaart dat hij zijn vingerafdrukken niet wilde afstaan, daartoe werd gedwongen en door de Kroatische politie werd geslagen. Het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met de grondrechten van het individu. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat deze fundamentele beginselen in het geval van de betrokkene door de Kroatische politie met voeten werden getreden."

De verzoekende partij stelt dat zij had aangegeven vernederd te zijn en dat zij, gestript van haar kledij, in de koude regen moest staan en daarbij ook heeft aangegeven fysiek mishandeld te zijn door de politie aan de grens. Hoewel uit haar verklaringen blijkt dat zij inderdaad heeft verklaard te zijn geslagen door de politie en gedwongen werd haar vingerafdrukken te geven, heeft zij niet eerder iets gezegd over de omstandigheden waarvan zij nu gewag maakt en evenmin van het feit dat zij zou zijn gedwongen valse verklaringen af te leggen in verband met haar leeftijd. In die optiek kan het motief van de verwerende partij niet als kennelijk onredelijk worden afgedaan. Daarenboven heeft de verwerende partij verder ook nog gemotiveerd dat de verzoekende partij *"niet aantoont dat hij in de onmogelijkheid verkeerde dit vermeende optreden aan te klagen. Artikel 5 van de Kroatische Politiewet voorziet dat een klacht kan worden ingediend met betrekking tot het werk van een politiefunctionaris. Klachten kunnen worden ingediend bij de bevoegde politiedienst, bij de Dienst Interne Controle, in Zagreb of bij de diensten van de Ombudsvrouw."*

Verder moet erop worden gewezen dat de verwerende partij heeft erkend *“dat ‘push backs’ en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd, maar dat dit niet betekent dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.”* Zij heeft er in die context op gewezen dat de verzoekende partij zich heden in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van ‘push backs’ en van teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten, zo wordt nog gesteld. Waar de verzoekende partij betoogt dat het niet duidelijk is wat de verwerende partij daarmee bedoelt, is het voor de Raad op het eerste gezicht duidelijk dat de verwerende partij erop wijst dat zij niet meer in een situatie zoals deze die werden gesignaleerd aan de grens zal terechtkomen, gelet op het akkoord van de Kroatische autoriteiten om haar over te dragen en de garanties die werden verleend. Dat uit één en ander een onzorgvuldige beoordeling zou blijken, is derhalve niet aangetoond.

Tot slot betoogt de verzoekende partij het volgende:

“Uit het administratief dossier kan niet worden opgemaakt of er naar aanleiding van het verzoek om internationale bescherming dat verzoekende partij vermeendelijk ingediend zou hebben, een beslissing werd genomen en evenmin of deze beslissing een beoordeling van de mérites van het verzoek om internationale bescherming inhield.

Er kan ook niet worden opgemaakt in welke aanleg deze beslissing werd genomen en of verzoeker een beroep heeft kunnen doen of na overdracht zal kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals bedoeld in de richtlijn 2013/32/EU.

Er kan dus geenszins worden nagegaan of de Kroatische autoriteiten hun verplichtingen op grond van artikel 18.2, derde lid, van de verordening 604/2013/EU zijn nagekomen of deze waarborgen alsnog aan verzoeker zullen bieden. Een 'akkoord' dat gegeven zoo zijn volstaat geenszins en is van louter pragmatische aard.

Om één en ander te kunnen beoordelen, is een correct beeld van de stand van zaken van verzoekers procedure inzake internationale bescherming in Kroatië cruciaal. Waarbij immers wél vaststaat dat verzoekende partij zonder informatie terecht zal komen in Kroatië:

"According to the report prepared by the Swiss Refugee Council, Dublin returnees are transferred to Zagreb airport. No NGO is available at the airport, even though for very serious cases, a psychologist may be made available. "(AIDA Rapport, p. 53)"

De verzoekende partij leest de bestreden beslissing verkeerd. De Kroatische autoriteiten hebben haar overdracht niet aanvaard op grond van artikel 18(2) van de Dublin III-verordening maar op grond van artikel 20(5), zoals blijkt uit de stukken van het dossier en de motieven van de bestreden beslissing:

“De Kroatische instanties stemden op 01.11.2023 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 : “De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is”.

Artikel 2, e) van Verordening 604/2013 definieert ‘intrekking van een verzoek om internationale bescherming’ als de handelingen waarmee de verzoeker, overeenkomstig Richtlijn 2013/32/EU, expliciet of stilzwijgend een einde maakt aan de procedures die in werking zijn getreden na de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming.

Indien Kroatië tot het besluit komt dat het verantwoordelijk is zal het het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen aanvatten.”

Gelet ook op de garanties die werden geboden, zal de verzoekende partij, zoals dat in de bestreden beslissing werd gesteld, *“ na overdracht gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen”.*

Het betoog omtrent de onduidelijkheid van de stand van de procedure met als uitgangspunt artikel 18 van de Dublin III-verordening is derhalve niet dienstig.

Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partij geen elementen heeft bijgebracht waaruit zou blijken dat de verwerende op onzorgvuldige wijze zou hebben vastgesteld dat een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij overdracht aan Kroatië niet is aangetoond.

Het tweede middel is niet ernstig.

2.2. Geen van de aangevoerde middel zijn ernstig. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden opdat de schorsing zou kunnen worden bevolen, volstaat om de vordering af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS